

Sygn. akt V CSK 712/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku J. W.

przy uczestnictwie J. J.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia

Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ca 267/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik postępowania wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), które sformułował w formie pytania: „czy ocena dowodów może być przedmiotem kontroli kasacyjnej, w sytuacji gdy w świetle dyrektyw płynących z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 393¹ pkt 2 k.p.c. dokonana przez Sądy orzekające w sprawie ocena dowodów okazała się rażąco wadliwa lub w sposób oczywisty błędna”.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli wobec konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. W odniesieniu do przedstawionego zagadnienia, Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie jest trzecią instancją sądową badającą dowody i czyniącą na ich podstawie ustalenia faktyczne, lecz jest

sądem prawa - wyjaśnia istotne zagadnienia prawne, dokonuje wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, usuwa z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Wyłączenie z zakresu zainteresowania Sądu Najwyższego oceny dowodów i ustalania faktów dokonane zostało wprost w art. 398³ § 3 k.p.c., w którym ustanowiono zakaz włączania do podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących tych zagadnień. Oznacza to, że skarga kasacyjna oparta wyłącznie na tak określonej, a wykluczonej przez ustawodawcę podstawie jest byłaby niedopuszczalna (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 lipca 2012 r., II CSK 10/12, nie publ., z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76, z 23 października 2006 r., I UK 194/06, nie publ.). Zagadnienie sformułowane przez uczestnika dotyczy zatem wykładni i stosowania przepisów prawa, co do których nie może on zasadnie oczekiwać zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6a pkt 10 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.